

II.

Новитѣ господари.

Когато се събудихъ сутринята, азъ бѣхъ много весело. Напасохъ се съ зелецата росна трѣвица и се отправихъ къмъ Тунджа. Оставаше още малко до като достигнѣ рѣката, която бѣше заградена съ гъсти върби, когато чухъ кучета да лажатъ силно. Азъ истрѣпнахъ на мѣстото си, защото познахъ кучетата на моитѣ господари. Тогава се затекохъ силно и се скрихъ между върбитѣ. Кучетата приближавахъ и азъ чухъ ченѣкой викаше:

„Ха, Муржо! Ха, Караманъ! . . . Тичайте! . . . Търсете го! и като го намѣрите, раскѣсайте това проклѣто магаре на дребни парчета“.

Азъ бѣхъ се забравило вече отъ страхъ. Най-послѣ ми дойде на умъ да влѣза въ Тунджа, която бѣше придошла доста голѣма, да заминѣ на долу по неѣ; тогава тѣ ще ми изгубѣтъ диритѣ и не ще могатъ да ме намѣрѣтъ. Наистина този планъ ме снаси. Тѣ ми изгубихъ диритѣ и азъ се отървахъ. Като не чувахъ вече кучешкитѣ лаеве, излѣзохъ отъ рѣката; краката ми се бѣхъ схванѣли отъ голѣмия студъ и едвамъ отидохъ пакъ въ Сръдня-Гора. Тамъ прѣкарахъ единъ мѣсець много спокойно. Но зима идеше; взе да става много студено и не можахъ вече да ходѣ изъ гората. На кѣдѣ да отида? Ако останѣхъ въ гората щѣхъ да умрѣ отъ студъ и гладъ, или пѣкъ ще ме изѣде нѣкой звѣрь. Най-послѣ азъ намислихъ да напуснѣ гората.

Близо до Сръдня-Гора, гдѣто си живѣяхъ, имаше едно село. Азъ отидохъ въ него. На край селото видѣхъ една малка кѣщичка, а прѣдъ вратата сѣднѣла една жена и си прѣде. Азъ се приближихъ до неѣ и си турихъ главата върху рамото ѣ. Женатата се уплаши, извика и скокнѣ бърже отъ столчето си. Азъ не се мръднѣхъ отъ мѣстото си, а ѣ гледахъ тихо и умилно.